

ΝΤΟΡΙΝΑ ΠΑΠΑΛΙΟΥ

ΤΗΝ ΟΔΗΓΟΥΝ ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ
στη συγγραφή των βιβλίων της. ΔΕΝ
ΕΓΚΛΩΒΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΦΟΡΜΕΣ ΓΡΑΦΗΣ,
ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΑΟΚΝΑ, την έχει «ΣΩΣΕΙ»
Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ από το να γίνει εμμονική
με το γράψιμο. Η συγγραφέας Ντορίνα Παπαλιού
μιλά για όσους ΨΑΧΝΟΥΝ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥΣ
και την ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Από την Κατερίνα Ι. Ανέστη
Φωτογραφίες: Βασίλης Μανιάς Styling: Ειρήνη Αναστασιάδου

Σακάκι, μπλούζα και παντελόνι Polo Ralph Lauren, Polo Ralph Lauren Boutique. Πανταφί «Heritage»
από κίτρινο χρυσό 18Κ, με πολύτιμο λίθο λάις, Zolotas. Δαχτυλίδια από προσωπική συλλογή.

Είδος: Εφημερίδα / Ένθετο
Ημερομηνία: Κυριακή, 18-08-2024
Σελίδα: 116,117,118,119.... (2 από 6)
Μέγεθος: 3378 cm²
Μέση κυκλοφορία: 57200
Επικοινωνία εντύπου: 210 7547000

: HARPER'S BAZAAR

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Σεπτέμβριος 2024 • 117

Είδος: Εφημερίδα / Ένθετο
Ημερομηνία: Κυριακή, 18-08-2024
Σελίδα: 116,117,118,119.... (3 από 6)
Μέγεθος: 3378 cm²
Μέση κυκλοφορία: 57200
Επικοινωνία εντύπου: 210 7547000

: HARPER'S BAZAAR

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Σακάκι και παντελόνι
Ganni, attica. Μπλούζα
Valentino Garavani από
προσωπική συλλογή.
Κολιέ «Tetra» από κίτρινο
χρυσό 18K, Zolotas.
Δαχτυλίδι από
προσωπική συλλογή.

**«ΨΑΧΝΩ ΤΗ ΦΩΝΗ ΜΟΥ, παλεύω μέσα
 και έξω από την τέχνη, ως γυναίκα, μητέρα,
 σύζυγος, συγγραφέας, κόρη, αδελφή, φίλη. Σε όλα τα
 επίπεδα προσπαθείς να είσαι ο εαυτός σου».**
*Κάνεις υποχωρήσεις, επιλογές, προσπαθώντας να μη
 σε πνίγουν ως άνθρωπο, ως χαρακτήρα».*

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΕΝΤΟΠΙΣΩ σε ποια σελίδα, όμως, διαβάζοντας το «Η φωνή στα χέρια της» (εκδόσεις Ίκαρος) της Ντορίνας Παπαλιού, νιώθω ότι η νεαρή ηρωίδα της, μια Ελληνίδα σολίστ βιολιού που κάνει διεθνή καριέρα με έδρα το Λονδίνο, έχει ένα σμήνος φωνών να κατοικεί στο κεφάλι της. Ένα σμήνος, σαν τις ενοχλητικές μύγες του Αυγούστου, που έχουμε όλοι, καθώς πλοηγούμαστε σε έναν κόσμο όπου οι απαιτήσεις, οι πιέσεις, τα στερεότυπα είναι διαρκή.

Αναρωτιέμαι αν κατορθώνει η ηρωίδα να ακούσει τη δική της φωνή. «Δε θα σας πω το τέλος του βιβλίου» απαντά η Ντορίνα Παπαλιού. «Θα σας πω ότι όλο το βιβλίο είναι ένα ταξίδι και μια περιπέτεια αναζήτησης τόσο της καλλιτεχνικής της φωνής όσο και του αυθεντικού της εαυτού, που αλλοιώνονται από όλες αυτές τις φωνές που έρχονται απ έξω. Ξεκινάει με μια παιδικότητα, έναν αυθορμητισμό, ώσπου έρχεται ο ατζέντης της ηρωίδας και τη βάζει σε μια φόρμα. Μας σχηματοποιούν, μας βάζουν σε ένα τετράγωνο, με ένα ταμπελάκι στο μέτωπο, ένα ταμπελάκι εγκεφαλικό και συναισθηματικό».

Το γεγονός ότι η ηρωίδα είναι μια διακεκριμένη σολίστ που παλεύει να φτάσει στην κορυφή δε σημαίνει ότι αφορά μόνο τις γυναίκες στον χώρο αυτό. «Ξεπερνάμε το ότι η μουσική είναι η γλώσσα της. Λειτουργεί αλληγορικά. Η κοπέλα αυτή αναζητά τον πραγματικό

της εαυτό και πώς θα φτάσει σε αυτόν παλεύοντας με τα τραύματα και τα κενά που έχει στην προσωπική της ζωή, τη σχέση με τη μητέρα της. Το προσωπικό της ταξίδι, καθώς και αυτό που κάνει μέσα από τη μουσική, έχει στόχο να κατανοήσει ποια είναι. Να επιλέξει τον δυναμικό της εαυτό» εξηγεί η Ντορίνα Παπαλιού.

Στο σημείο αυτό ας δούμε σύντομα το βιογραφικό της, πριν προχωρήσουμε στο επόμενο ερώτημα. Έχει σημασία. Σπούδασε ιστορία στο Πανεπιστήμιο του Brown στις ΗΠΑ, έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην κοινωνική ανθρωπολογία στο Κέμπριτζ, έχει γράψει τρία μυθιστορήματα, έχει διεθνείς διακρίσεις, το δεύτερο βιβλίο της «Το απαραίτητο φως» γίνεται αυτή την εποχή σίριαλ για την ΕΡΤ. Είναι παντρεμένη με τον Απόστολο Δοξιάδη, έχει τρία παιδιά, ζει μεταξύ Οξφόρδης και Αθήνας – και στην Πάρο τα καλοκαίρια. Το ρητό της είναι: «Δεν υπάρχει δικαιολογία για να μη δουλέψεις». Είναι απαιτητική με τον εαυτό της. «Αν δεν είχα οικογένεια, θα ήμουν εμμονική» μου λέει. Αναρωτιέμαι αν συνεχίζει ακόμη να ψάχνει τη φωνή της. «Σίγουρα ψάχνω τη φωνή μου, παλεύω μέσα και έξω από την τέχνη, ως γυναίκα, μητέρα, σύζυγος, συγγραφέας, κόρη, αδελφή, φίλη. Σε όλα τα επίπεδα προσπαθείς να είσαι ο εαυτός σου. Κάνεις υποχωρήσεις, επιλογές, προσπαθώντας να μη σε πνίγουν ως άνθρωπο, ως χαρακτήρα». Αν και έχει στέρεη θεωρητική κατάρτιση

«ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ να μου
 ανοίγουν έναν ολόκληρο κόσμο από ερωτήματα
 για έναν χαρακτήρα που θέλω να ανακαλύψω.
 Χρειάζομαι μια εικόνα που να μου
 αποκαλύπτει έναν κόσμο. Δεν μπορώ να τον
 προσεγγίσω εγκεφαλικά».

–από τις σπουδές της στις νευροεπιστήμες στράφηκε σε σπουδές στην ιστορία εστιάζοντας στη σύγχρονη Ευρώπη και τη Σοβιετική Ένωση–, όταν γράφει, ξεκινάει πάντα από μια εικόνα. «Είναι σαν οι εικόνες να μου ανοίγουν έναν ολόκληρο κόσμο από ερωτήματα για έναν χαρακτήρα που θέλω να ανακαλύψω. Χρειάζομαι μια εικόνα που να μου αποκαλύπτει έναν κόσμο. Δεν μπορώ να τον προσεγγίσω εγκεφαλικά. Παλαιότερα ξεκινούσα με ιδέες, έβλεπα όμως ότι δε με οδηγούν κάπου. Είναι όπως σε ένα μουσικό κομμάτι: αν μπεις με λάθος παλμό, κινδυνεύεις να χαθείς».

Είναι αναπόφευκτο το ερώτημα. Όχι μόνο γιατί η πρωίδα της είναι σολίστ βιολιού, αλλά και επειδή συγκρίνει τον τρόπο της γραφής με τον τρόπο που μπαίνει κάποιος στην ερμηνεία ενός μουσικού κομματιού. Γιατί το βιολί είναι η αφορμή, το μέσο έκφρασης, το όχημα του ταξιδιού της πρωίδας;

Η απάντηση προκύπτει αναπάντεχα όταν τη ρωτάω πότε την «επισκέφθηκε» πρώτη φορά αυτό το κορίτσι με τη λευκή θήκη βιολιού. «Όταν ξαφνικά, πριν από πέντε ή έξι χρόνια, ένα πρωινό σταμάτησα να παίζω βιολί» μου λέει. «Είχα πάθος με τη μουσική από μικρή ηλικία, αλλά οι γονείς μου δεν το άκουγαν, δε με παρότρυναν. Το είχα απωθημένο. Στα 18 μου χρόνια, όταν πήγα στην Αμερική, άρχισα μαθήματα βιολιού στο πανεπι-

στήμιο. Έκανα τα πρώτα τέσσερα χρόνια παράλληλα με τις σπουδές μου και, όταν γύρισα, συνέχισα με τον γνωστό σήμερα μαέστρο Μιχάλη Οικονόμου, με μια Ρωσίδα και με μια Κινέζα δασκάλα. Ένα πρωί ξύπνησα και δεν ήθελα να ανοίξω τη θήκη του βιολιού. Είπα "Δεν πειράζει, θα παίξω αύριο, μεθαύριο". Ήταν ένα δικό μου περίεργο ψυχικό πέραςμα, δεν του έδωσα σημασία. Όμως, έτσι γεννήθηκε η πρωίδα του βιβλίου ως εικόνα στο μυαλό μου». Διαβάζω κείμενα για την Ντορίνα Παπαλιού και βλέπω συχνά να αναφέρονται στην εξωτερική της εμφάνιση, στον τρόπο που ντύνεται. Σκοντάφτουμε σε στερεότυπα, της λέω, έχει συμβεί και σ' εσάς. «Έχουμε μάθει να ερμηνεύουμε ανθρώπους μέσα από στερεότυπα». Έχει μάθει να το δέχεται και να το δικαιολογεί. Έτσι είναι η εποχή. Αυτό που δε δέχεται είναι αυτός ο ηλικιακός ρατσισμός – διστάζει να πει τη λέξη «ρατσισμός», την προσθέτω εγώ. Δυστυχώς, για τις γυναίκες είναι ακόμα πιο σκληρό.

Τη ρωτάω ποια είναι η πρώτη εικόνα που θυμάται από τη ζωή της. «Να είμαι στον κινηματογράφο και να νιώθω τόσο χαρά. Είδαμε το "Η λαίδη και ο αλτίης". Ω, ναι. Οι αναμνήσεις της ξεκινούν από έναν καταγισμό μοναδικών εικόνων στην οθόνη. Πώς να μην ξεκινούν και τα βιβλία της από εικόνες που έρχονται να τη συναντήσουν εκεί έξω και γίνονται ιστορίες; ■

Είδος: Εφημερίδα / Ένθετο
Ημερομηνία: Κυριακή, 18-08-2024
Σελίδα: 116,117,118,119.... (6 από 6)
Μέγεθος: 3378 cm²
Μέση κυκλοφορία: 57200
Επικοινωνία εντύπου: 210 7547000
Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

: HARPER'S BAZAAR

ΜΑΝΙΤΑΣ-ΜΑΛΑΥΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΛΤΑΝΗ / ALTANO (D-TALES)

Σακάκι και παντελόνι
Ganni, attica. Κολιέ
«Tetra» και βραχιόλι
«Tetra» από κίτρινο
χρυσό 18K, Zolotas.
Πέδιλα Aquazzura,
aquazzura.com.
Δαχτυλίδια από
προσωπική συλλογή.

Ευχαριστούμε θερμά
το «Domotel Kastri
Hotel» για την
ευγενική φιλοξενία.